

Carta oberta dels Amics de la Rabassa als mitjans de comunicació

En les edicions del 15 i 16 d'octubre 2008, el Diari d'Andorra explica la polèmica sorgida a la parròquia de Sant Julià per l'adjudicació d'un restaurant de la Rabassa a un conegut i antic col·laborador del cònsol menor. En els articles s'insisteix que el procediment és plenament legal i, per tant, lícit.

La societat anònima de capital cent per cent públic Camprabassa S.A. està regentada per un consell d'administració presidit pel cònsol major de la parròquia, el vicepresident és el cònsol menor, el conseller delegat de finances del comú és el tresorer, dos consellers del comú són vocals i la secretaria està assegurada per la secretària general del comú (acord de la sessió ordinària del Consell de Comú del 15 de gener 2008)

Aquesta societat pública, com tantes altres en tot el país, disposa de moment de diners exclusivament públics.

Els mandataris públics han estat elegits per a unes funcions precises en el govern i l'administració d'una parròquia o del país. L'arbitrarietat és, arreu, una de les actituds i comportaments vetats als càrrecs públics en l'exercici de les seves funcions.

Als ciutadans normals ens crida l'atenció que mandataris públics electes puguin practicar l'arbitrarietat, cada cop menys admesa en l'àmbit privat, en la gestió d'afers i doblers públics sota el cobert de les societats dites públiques. Un dels pretextos és que el que administren no són béns 'propietat del comú' (sic). Quan el capital és 100 % públic, de qui són els diners? Alguna cosa grinyola quan les coses que són legals produeixen reaccions epidèmiques en els ciutadans. Altra cosa és la reacció dels opositors polítics als mandataris responsables de les actuacions.

Actuacions i fets com el comentat, que no és isolat, susciten qüestions més enllà de l'estètica: estem d'acord en que fa mal als ulls per molt legal que sigui?

Creiem que en el fons es planteja un qüestionament ètic a la manera de procedir consistent a distreure del control públic -és a dir, de l'obligació de rendir comptes clars- determinats afers i la seva gestió mitjançant la creació de societats anònimes públiques o qualsevol altre mecanisme legal, ben segur, però de legitimitat social discutible i que caldria sotmetre al debat obert dels ciutadans/es.

Curiosament, els mateixos dies es feia públic en la premsa escrita d'Andorra (Bon dia Andorra del 15 i 16/10/2008) que el jurat del premi Pirene de periodisme havia decidit dissoldre's en constatar-se un conflicte d'interessos d'un dels membres amb una de les candidatures presentades. Així es facilitaria la constitució d'un nou jurat exempta de conflictes.

Bé que en l'àmbit privat, els responsables han demostrat tenir-ho clar i reaccionar de pressa, i això també és bo remarcar-ho. Perquè no tothom fem les coses de la mateixa manera?

[Vegeu lo que en diu la premsa](#)

{backbutton}